

Cu tot tratatul cu turcii, la a cărui grabnică încheiere polonii au fost determinați, în primul rînd, de respingerea armistițiului și de permanenta amenințare cu război din partea lui Rareș pentru recuperarea Pocuției, tratat în urma căruia ei se așteptau la o temperare a hanului și a domnului moldovean, situația rămînea tot atît de nesigură ca și mai înainte. Tătarii continuau să amenințe că se unesc cu Moscova și cu Moldova, de care erau solicitați, în caz că nu primesc tributul polon. Marele cneaz al Moscovei, mîndru de sfaturile și promisiunile lui Rareș și de speranța de a-și asocia pe tătari, refuza să negocieze armistițiul cu lituanienii, plănuiind ca atunci, cînd domnul Moldovei și tătarii vor ataca Polonia, să reînceapă războiul cu Lituania. Cît privește pe Rareș, acesta nu înceta să urzească planuri ostile Poloniei pentru a contracara astfel acțiunile ostile ale regelui. Întrucît însă nu reușise pînă atunci să atragă de partea sa pe tătari și neputîndu-se baza numai pe forțele sale, temîndu-se apoi de represaliile mercenarilor poloni, el caută să împotmolească pe poloni în noi negocieri sterile, promițînd să trimită la Wilno o solie mare pentru tratative de pace, în timp ce, în realitate, el nu dorea de loc pacea cu Polonia. Așa vedea regele situația la 10 octombrie 1533, cînd convocă seimul regatului la Piotrków pentru ziua de 6 ianuarie 1534, pentru a găsi, în absența sa, mijloace cu care să se facă față amenințărilor de la hotarele de sud-est ale Poloniei¹, în timp ce în capitala Lituaniei se aștepta din zi în zi sosirea solilor moldoveni pentru tratative².

Regele însărcină, la 29 noiembrie 1533, pe comisarii săi la seim să aducă la cunoștința senatului că a primit și expediat solia domnului Țării Romînești, că a trimis un sol la tătari, oferindu-le un « ajutor » mic, și că marele vizir i-a făcut cunoscută intenția turcilor de a înlătura, în înțelegere cu Polonia, pe Rareș din domnie³. Regele ceru deci sfatul senatorilor: ce să răspundă tătarilor, în cazul cînd vor cere o « soldă » mai mare, și ce răspuns să dea vizirului în legătură cu înlăturarea lui Rareș⁴.

Seimul, la care regele Zapolya intenționase, după cum se spunea, să trimită, la dorința lui Rareș, o nouă solie pentru a media un acord între moldoveni și poloni⁵, a votat, ca și în anii precedenți, impozite pentru apărarea regatului, acordînd în același timp regelui, în caz de primejdie mare și inopinată, puteri depline pentru mobilizarea generală a șleahței⁶. În ceea ce privește cererile tătarilor de a li se da daruri « după vechiul obicei », amenințînd în caz de refuz că se vor uni cu Moscova și cu Moldova și vor ataca, împreună, regatul, senatul a răspuns regelui că este împotriva înnoirii acestui obicei, care știrbește onoarea țării și aduce mai multă pagubă decît folos. Avînd însă în vedere războiul, pe care regele se pregătea în acel timp să-l declare Moscovei,

¹ A.T., XV, p. 683—684, 688—689, 702—707, 719—720.

² A.T., XV, p. 688—689.

³ Propunerea vizirului a fost transmisă regelui în vara anului 1533, prin intermediul lui Gritti și prin Ocieski, solul polon, trimis la 6 mai la Poartă cu instrumentele de ratificare a tratatului de pace și întors în țară la 7 octombrie.

⁴ A.T., XVI—1, p. 127.

⁵ A.T., XVI—1, p. 81.

⁶ A.T., XVI—1, p. 127—128. La plata impozitelor pentru apărare a fost impusă, ca și în anul 1531, și populația romînească din Polonia, care se ocupa cu agricultura și creșterea vitelor, urmînd ca cei ce aveau pămînt să plătească de ogor cîte 6 groși în două rate; la fel și cei ce aveau numai casa și loc de bătătură, căruia-i ziceau « dvoriște »; iar cei ce nu aveau pămînt, dar se ocupau cu păstoritul, cîte 6 groși de turma de oi, la fel în două rate, cf. A.T., XVI—1, p. 255.